

Tuần này đến phiên ông Ôn Gia Bảo, thì thông gia của Bắc Kinh bỏ ném giày. Kể từ ngày ông nhà báo Muntadhar al-Zeidi ném giày vào cửa Tổng Thống George W. Bush đến nay, chuyện này đã được nhiều người biết chuyện thành ra cũng chẳng có gì lạ. Chẳng lẽ là phiên thông gia chính phủ, báo chí và các blog ở Trung Quốc. Thay vì đùa giỡn, họ tức tưởi và tỏ ra rất hèn hèn. Nhưng thật ra chuyện đó cũng chẳng có gì là lạ.

Nhưng nhà đầu tài và nhất là những người công sự vẫn không biết cười. Một mày mẫm lì, ngay cửa đến khi "làm bộ" giận dân, có bao giờ chúng ta thấy họ cười nói bình thường đâu. Ngay cửa ông Ôn Gia Bảo, vốn được coi là người gần gũi với nhân dân nhất trong số các lãnh tụ gần đây cửa đảng công sự Trung Quốc, cũng không thấy có được đi u mà người Anh gọi là "a sense of humour", một khả năng biết cười.

Chính vì vậy mà khi bỏ ném giày, thay vì cười cho nó qua, ông Ôn đã nói "Hành động đáng khinh này không thể ngăn cản tình hữu nghị giữa Trung Quốc và Anh Quốc." Đợi vài phút lãnh tụ Trung Quốc, nói nhảm nhí là văn minh và thể chế là mẫm rồi. Nhưng nó không thể nào so sánh được với phiên thông gia ông Bush, một người vốn thích cười.

Có lẽ cũng một phần từ chế độ. Trong chế độ công sự, tinh thần hài hước rất yếu đuối ẻo lả vì bị chèn ép quá nhiều. Một đây một cuốn sách được xuất bản với cái tên là Hammer and Tickle: A History of Communism Told Through Communist Jokes cửa tác giả Ben Lewis. Với cái tựa dí dỏm đó, ông Lewis đã tìm cách trình bày một chế độ là chế độ công sự là chế độ duy nhất đã tỏ ra được một hình thức khôi hài quốc tế. Ông gọi thích là trong chế độ này, chuyện cười và là một hình thức kháng chiến, và là một hình thức "xả xú páp" cho chế độ.

Một trong những chuyện cười ông kể là chuyện đùa ác. Chuyện kể là một người chết xuống đùa ác nói ông ta khám phá ra là có thể chế độ đùa ác tốt hơn hay đùa ác công sự. Dĩ nhiên ông ta muốn tìm cách so sánh. Ông tìm đến đùa ác tốt hơn trên, và đùa ác ngoài cửa là Quố Sa Tăng trông mặt người giống ông Ronald Reagan. Khi ông ta hỏi "Đ đùa ác cửa đây ra sao?" thì Quố trỏ lại "Thì đùa ác tốt hơn ông sẽ phân thân sang, rồi luồn trong vực dưới, rồi chết ông thành một người dao rất sắc." Nghe vậy sợ quá, ông ta chửi sang đùa ác công sự. Cửa đùa ác công sự là một ông già hom hem trông như Karl Marx. Người này tuyên bố "Tôi vốn còn thể gọi là do, Karl, tôi còn có thể là cha. Vậy đùa ác cửa ông có gì?" Marx gật gù trả lời "Thì đùa ác công sự thì ông sẽ phân thân sang, rồi luồn trong vực dưới và rồi chết ông thành một người dao rất sắc." "Nhưng đùa ác tốt hơn người ta cũng làm vậy. Tại sao bên này người ta sắp hàng vào đông?" ông ta hỏi. Marx thản nhiên "Ồ, đôi khi chúng tôi hát dưới, đôi khi chúng tôi không có dao, đôi khi chúng tôi không có nước nóng..."

Ông Lewis nói đúng như ông còn thiêu một gì thích nữa, chuyện cái gì chỉ để công sự nó cay đắng và mai mỉa như u hồn là cái gì. Còn thì đàn cò một số như câu chuyện mà Viêt Nam sau năm 1975 chúng ta đã nghe được. Hồi Hà Nội còn trong giai đoạn chia rẽ lên xã hội chủ nghĩa theo định hướng thì trường, các thành phố thiêu nước. Dân Hà Nội bèn có câu "Ban ngày cò nước lo việc nhà, tối đến cò nhà lo việc nước," để tả cái cảnh ban ngày mọi người đi vào lo việc riêng của mình, có đi làm như vậy nên chỉ lo đi xếp hàng mua các thứ để bán theo tiêu chuẩn cho đâu có lo công việc, trong khi đêm đến, cò nhà đi vào phải lo ra xếp hàng để lấy nước từ fontaine nước. Sau năm 1975, khi nhà nước tung ra khẩu hiệu "Sách nhà sách phố" để đòi dân chúng làm việc sinh thì ngay lập tức dân Sài Gòn hiểu ngay là "Sách sành sành chợ còn gì vì đã bán hết đi để ăn."

Như khi còn phải cái gì thì thì người dân sống ở xã công sự không biết cái gì. Từ Tuổi Trẻ trong nước có một tờ tuần báo phố trang tên là Tuổi Trẻ Cộng, như câu chuyện cái của Tuổi Trẻ Cộng để ra khi chúng ta "cái gì ra nước một". Trong một số, tờ báo viết "Thì gian gần đây, mấy ông bạn của Róm tôi hay bỏ nhau rồi họ thì xuyên bỏ 'nội da gà' khi ghé vào một số quan mà phía trước có treo một tấm bảng to thì màu xanh da trời và ở hàng chữ "Quan để cho văn hóa". Như theo tờ báo, thì các quan "Để cho văn hóa" này "cán bộ nay thì xuyên đi từ về sớm và để biết là mấy em, mấy chị luôn ăn mặc 'thả thả thiêu và' và hay nhai nhóp nhép thức ăn họ có kẻo cao su khi tiếp dân. Còn cánh mày râu thì ăn mặc xinh xinh, có hôm vào quan mà mùi rượu bia của 'bác hi' như ngửi nước như một hũ hèm. Nói chuyện đi thì với nhau thì khi bàn, bị như ông luôn vắng thì chỉ thì, bàn chuyện mấy em 'chân dài thì nách' quán 'tối mát' ngay trước bàn dân thiên hạ như đang nói chuyện một mình trong vườn nhà mình vậy." Đó đâu phải là một chuyện cái gì, mà để cũng đáng để cái gì làm.

Thành ra cũng hiểu khi ông Ôn bỏ ném dầy Trung Quốc đã phải nên hoàn toàn không có chút nào cho ông là họ có thì thì y để đáng cái gì trong hành vi đó. Dân chúng Mỹ và Tổng Thống Bush có thể gửi sang một bên hành động của một cá nhân như ông chính phủ Bắc Kinh có thể không để sự để làm như vậy.

Mà để sau vài gì suy nghĩ chính quyền đành phải cho phải bị chuyện này vì biết rằng trong thì để Internet, có gì cũng như không, như đã ra lệnh cho báo chí "đi đến để" theo ý nhà nước. Tiêu biểu là ý kiến của tờ Quang Minh Nhật Báo "Trong khi các tờ đang chăm chú theo dõi bài đi về văn tuy nhiên họ của Thì Tổng Ôn, một người trông có vẻ Tây Phương xuất hiện ở cuối phòng rồi để nhiên bắt để huyết gió và la hét, và ném giày vào bác đi đến gì. Toàn thì các tờ đã phải để và thì thái độ khinh bỉ hành động của kẻ phá hoại, và gì để ng la 'đáng họ thì' và 'cút ra khỏi đây' người này đã bị bắt đem đi. Thì Tổng Ôn đã hết sự bình tĩnh và không phải nên gì trước việc này." Một tờ báo khác còn hơn hơn nữa "Đây là một hành động rất thô bỉ và các cái... Người ném giày cho là một kẻ mất nhân tâm thì hay có thành kiến

Không biết cái gì

Tác Giả: Lê Phan

Thứ Hai, 09 Tháng 2 Năm 2009 11:42

đi về Trung Quốc..." Nhưng hay nhất là bài bình luận của tờ China Daily, tờ báo Anh ngữ chính thức của Bắc Kinh "Chiếc giày ném vào Thảm đỏ ngổn ngàng Ôn ... Việc đi học Cambridge là một điều như thế nào cho chúng ta là người ở Âu Châu bình thường biết rất ít về Trung Quốc, và nhưng điều về vấn đề chính trị đã thấm sâu vào trí thức của người ở Âu đến mức nào. Cách hay nhất để giải quyết vấn đề này là ... phải quên lý công việc của chúng ta cho thật!"

Cũng phải nói là tuy họ không biết cái gì nhưng quí họ đã cung cấp cho chúng ta nhiều giây phút cười lý thú.